

Camellia

อดีต
สาวตกอับ
ขอจี๊ดจ๊าด
ในบ้าน
เศรษฐินี
ยุค 80

重生八零甜妻有点狂

2

林间雪 หลินเจียนเสว่ เขียน
นายน้อย แปล
Zoochan วาด

บทที่ 101 ทำเอง ขายเอง

เธอไม่มีเวลาไปกังวลเรื่องของหยางเสวี่ปิงในตอนนี้
เพราะการตัดสินใจสำคัญกว่า!

ก่อนเข้าร้านเสื้อผ้า เล่อเว่ยอธิบายให้ต่งเซียงฟังว่า
“พอเข้าไปสักพัก ให้จำไว้ว่าเราไม่ได้มาที่นี่เพื่อสำรวจสินค้า
แต่ให้คิดว่าเรากำลังเลือกเสื้อผ้าให้ตัวเอง ถ้าชอบตัวไหนจริงๆ
ก็ลองใส่เลย แล้วต่อราคาดู”

“ถ้าต่อได้ล่ะ”

“ถ้าพี่ชอบจริงๆ แล้วเหมาะกับตัวเองก็ซื้อเลยล่ะ อย่า
ห่วงเรื่องเงิน เงินหาได้เสมอ” เล่อเว่ยบอก “แค่จำไว้ว่าทำทาง
ต้องเป็นธรรมชาติเข้าไว้”

ต่งเซียงพยักหน้าช้าๆ แต่ก็อดถามไม่ได้ “ทำไมล่ะ”

“เพราะถ้าถูกจับได้ว่าเราเข้ามาสอດแนมร้านคนอื่น โดนตีนั้นไม่ค่อยเท่าไร แต่เขาถือกันว่าไม่ควรทำในหมู่ร้านค้า โทษสถานเบาอาจจะโดนตำได้”

เล่อเว่ยจัดปกเสื้อกับลุบผมให้ต่งเซียง “ลุยกันเถอะ!”

เล่อเว่ยไม่สนใจร้านค้าที่ตกแต่งแบบเรียบง่าย เธอรู้ว่า มีสินค้าแบบไหนบ้างในร้านเหล่านั้นโดยไม่จำเป็นจะต้องสำรวจ เล่อเว่ยรู้ด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายซื้อสินค้ามาจากที่ไหน

เป้าหมายหลักของเธอคือร้านที่ได้รับการตกแต่งเล็กน้อย แต่ยังไม่ถือว่าเป็นร้านเสื้อผ้าชั้นสูง

เสื้อผ้าส่วนใหญ่ในร้านเหล่านี้อยู่ระหว่างสิบถึงห้าสิบบ หยวน เสื้อผ้าราคาประมาณนี้ถือว่าไม่แพง คนงานในโรงงาน ต่างๆ ของเมืองฉางผิงสามารถซื้อได้ และคุณภาพไม่ต่ำจนเกินไป

“ยินดีต้อนรับค่ะ”

ทัศนคติของการให้บริการในร้านดีกว่าในห้างสรรพสินค้า อย่างเห็นได้ชัด เล่อเว่ยยิ้มให้พนักงานและเริ่มมองดูเสื้อผ้านบน ชั้นวาง

ในยุค 80 เสื้อโค้ตกับเดรสที่ดูเป็นทางการจะมีแผ่นเสริมไหล่ทำจากผ้าฝ้าย เล่อเวยลองจับดู แผ่นเสริมไหล่แบบนี้ได้รับความนิยมจนถึงยุคนี้

แต่ยากที่จะบอกได้ว่า มันได้รับความนิยมจริง ๆ หรือเป็นที่นิยมเพราะไม่มีตัวเลือกอื่น

เมื่อเปรียบเทียบกับเล่อเวยที่มองทุกอย่างอย่างเปิดเผย ต่งเซียงยังลังเลเล็กน้อยและดูสับสนท่าที โชคดีที่พนักงานในร้านไม่ได้พูดอะไร ผู้คนส่วนใหญ่ในเมืองซีหลี่มาจากหมู่บ้านโดยรอบ พนักงานจึงคุ้นเคยกับคนแบบต่งเซียง

เมื่อเป็นเช่นนี้ เล่อเวยก็เลยพาเธอเข้าไปสำรวจร้านค้าที่เธอสนใจอย่างรวดเร็ว เมื่อออกจากร้านอีกครั้ง เล่อเวยก็เกิดความคิดที่ชัดเจนขึ้นในใจและเก็บข้อมูลนั้นไว้ในสมอง เธอตรงไปที่ร้านขายของชำ ซื้อกระดาษกับปากกา เรียกรถม้าแล้วกลับไปเมืองฉางผิง

ระหว่างทางกลับ เล่อเวยใช้กระดานไม้ที่วางอยู่บนรถม้า แทนที่หนึ่งเป็นฐานรองแล้วรีบวาดแบบเสื้อในหัวออกมา แม้เธอ

จะวาดได้เพียงโครงร่างคร่าวๆ แต่ต่งเซียงเห็นแล้วยังประหลาดใจ “เว่ยเว่ย เธอวาดเก่งมากเลย เคยเรียนมาหรือ”

เล่อเว่ยคิดคำอธิบายสำหรับเรื่องนี้เอาไว้แล้ว “ทำได้ยังไงนะหรือคะ บ้านเกิดของฉันทายากจนมาก ฉันก็เลยไม่มีอะไรเป็นของตัวเองเลย ไม่มีความบันเทิงอื่นๆ ให้ทำ นอกจากงานก็ได้แต่วาดรูปด้วยกิ่งไม้ พอไม่มีอะไรทำมาก ๆ เข้า เลยลองวาดไปเรื่อย ๆ จนสุดท้ายก็วาดได้เองตามธรรมชาติค่ะ”

ต่งเซียงเห็นด้วย “ก็จริงนะ ตอนฉันอายุเท่าเธอ วันๆ ก็ไม่มีอะไรทำเหมือนกัน แฮ่อ...ตอนนั้นหัดเรียนอะไรไว้บ้าง ก็คงดี”

“ตอนนี้ก็ยังไม่สายค่ะ” เล่อเว่ยส่งภาพวาดให้ต่งเซียงหลังวาดเสร็จ “ดูเสื้อผ้าพวกนี้สิคะ มีแบบไหนที่พี่ชอบบ้าง หรือเปล่า”

ในเมื่อเธอตัดสินใจจะพาต่งเซียงเข้าสู่ธุรกิจเสื้อผ้า เธอจึงต้องปลูกฝังวิธีการมองงานให้กับต่งเซียง

ต่งเซียงรับมาพลิกดู และหยิบสองสามภาพออกมาส่งให้เล่อเว่ย “พวกนี้ค่อนข้างดีเลย”

เล่อเว่ยหยุดคิดครู่หนึ่ง แล้วเปลี่ยนแบบเล็กน้อย “ถ้าเป็นแบบนี้ล่ะ”

“อืม อันนี้ดีกว่าเยอะ!” ต่งเซียงบอก “ ถ้าเป็นแบบนี้ ฉันคงอยากลองสวมที่ร้านแน่ๆ เว่ยเว่ย เธอคิดว่าเราเย็บเสื้อผ้าแบบนี้เองได้ไหม”

คงอยาก

บทที่ 102 จี้ใจดำ

“ถ้าทางทฤษฎีก็น่าจะได้” เล่อเว่ยเข้าใจความคิดของต่งเซียง การทำเองง่ายกว่าไปซื้อเสื้อผ้ามาขายอย่างแน่นอน ถึงแม้ว่าความคิดนี้จะดี แต่ในความเป็นจริงกลับโหดร้าย “ถึงแม้พี่กับแม่จะทำงานตั้งแต่เช้าจรดค่ำ แต่ในหนึ่งวัน เราจะได้สักกี่ชุดกันคะ อย่างมากก็หนึ่งหรือสองชุดเท่านั้นเอง”

แถมพวกเธอยังต้องขายชาลาเปาในตอนเช้าซึ่งถือเป็น ‘กิจการ’ ที่ทำกำไรได้มากที่สุดในตอนนี้ พวกเขายังเลิกขายไม่ได้อย่างแน่นอน

การตัดเสื้อผ้าเอง ไม่ได้ดีไปกว่าการซ่อมแซมเสื้อผ้าหรือเย็บกางเกงที่ขาด ซึ่งทำได้มากกว่าหนึ่งโหลในบាយวันเดียว

จี้เฟิงเคยตัดเสื้อผ้าให้พวกเธอมาก่อน แม้แต่เสื้อผ้าที่เรียบง่ายก็ใช้เวลาสองสามวันในการตัดเย็บ สำหรับเสื้อผ้าที่ตั้งใจจะนำไปขาย รายละเอียดไม่อาจจะเลยได้ในมุมมองของเล่อเว่ย คงจะดีถ้าคนสองคนสามารถตัดเสื้อผ้าหนึ่งชุดตามมาตรฐานของเธอได้ในหนึ่งวัน

ยิ่งไปกว่านั้น เธอตั้งใจจะเปิดร้านขายเสื้อผ้า ไม่ใช่ร้านตัดเสื้อ

เล่อเว่ยวางภาพร่างนั้นลง ภาพเหล่านี้เธอใช้เพื่อรวบรวมความคิดและข้อมูล ไม่ได้วางแผนที่จะออกแบบเอง ตั้งแต่แรก ไร่รอตตอนเธอมีโรงงานและสร้างแบรนด์ของตัวเอง ในอนาคตก่อน ตอนนั้นค่อยมาพูดถึงเรื่องออกแบบกัน!

ถึงตอนนั้น ไม่รู้ว่าเสื้อผ้าแบบไหนจะได้รับความนิยมบ้าง

ความเร็วของรถม้าไม่เท่ากับรถกระบะหรือมอเตอร์ไซค์ของเล่อเว่ยเอง การเดินทางใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงด้วยรถยนต์ แต่ใช้เวลาเกือบสามชั่วโมงด้วยรถม้า ซึ่งเมื่อถึงบ้านก็ค่ำแล้ว

เล่อเว่ยจ่ายค่ารถ ก่อนที่เธอจะก้าวเข้าไปในลานบ้าน ก็ได้ยินเสียงหัวเราะดังมาจากข้างใน

ต่งเซียงยืม ก่อนจะพูดว่า “เล่อตงเลี้ยงเด็กเก่งจริงๆ ฉันยังกลัวอยู่เลยว่าหายสาบสูญจะร้องไห้ถ้าไม่เห็นฉัน ครั้งหน้าดูเหมือนว่าฉันจะวางใจฝากเขาไว้กับตงตงได้”

เล่อเวยตั้งใจฟัง ก่อนจะไต่ยีนเสียงที่คุ้นเคยโดยไม่คาดคิด “หลิวไทเจิงก็อยู่ด้วย”

“โอ๊ะ เธอจำเสียงเขาได้ด้วยเหรอ” ต่งเซียงอดไม่ได้ที่จะหยอกล้อเธอ “ความจำดีจังเลยน้ำ”

ใบหน้าของเล่อเวยร้อนขึ้น “พูดอะไรอย่างนั้นคะ!”

ต่งเซียงหัวเราะเบาๆ และเพราะความเขินอาย เด็กสาวไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าพอหลิวไทเจิงมา ฝีเท้าของเธอที่ก้าวเข้าไปในบ้านนั้นก็เร็วขึ้นมาก

หลิวไทเจิง จีเฟิง อวี๋ซู่หลัน เล่อตงและเต็งหยางอยู่ด้วยกันในห้องของต่งเซียงกับเต็งหยาง หลังเล่อเวยกับต่งเซียงเปิดประตูเข้ามา ห้องนั้นจึงใหญ่ไม่พอสำหรับทุกคน

ต่งเซียงยิ้มก่อนจะผลักเล่อเวย “เสี่ยวหลิวเป็นแขกพาเขาไปนั่งเล่นที่ห้องเธอเถอะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ เล่อตงพาหยางหยางไปอีกห้องก่อน” เล่อเวยยังมีเรื่องต้องถามอวี๋ซู่หลัน จะให้ออกไปได้ยังไง เธอไม่ใช่คนที่ปล่อยให้อารมณ์อยู่เหนือเหตุผลเสียหน่อย

ธุรกิจต้องมาก่อนสิ!

ห้องนั้นก็ยังคงเลิกกันไปอยู่ดี แต่ถ้าเป็นบ้านหลังที่เธอจะซื้อหลังจากนี้ อย่างว่าแต่สองสามคนเลย มากกว่าสิบคนก็ไม่ใช่ปัญหา!

เล่อเวยเหลือบมองหลิวไทเจิง อ้าปากจะพูดอะไรบางอย่างแต่จู่ๆ ก็รู้สึกเขินขึ้นมา ทั้งหมดเป็นความผิดของต่งเซียงคนเดียวที่ล้อเธอ!

เธอเพียงหันหน้าไปอีกทางแล้วถามอวี๋ซู่หลัน “พี่วีเป็นยังไงบ้างคะ”

อวี๋ซู่หลันตอบตัวเอง “ฉันชะอย่าง มีอะไรที่ทำได้บ้าง”

เธอเริ่มเล่าให้เล่อเวยกับคนอื่น ๆ ฟังอย่างละเอียด แม้จะเคยเล่าไปแล้ว แต่เธอไม่ถือที่ต้องเล่าซ้ำอีกครั้ง

“หลังจากที่พี่จีกับฉันไปถึงหมู่บ้านเต็งเจีย พวกเราก็ไปที่บ้านสกุลต่งก่อน พ่อแม่ของเธอใจดีมาก อาหารที่พวกเขาทำก็อร่อย พวกพี่น้องของเธอก็มีเหตุผล ซึ่งถือว่าหาได้ยาก

ฉันเล่าเรื่องของเธอให้พวกเขาฟัง และขอความร่วมมือจากพวกเขา ที่สำคัญคือต้องกระจายข่าวออกไป”

“ฟีกก็พูดเกินไป” ต่งเซียงยิ้มเมื่อได้ยินอวี๋ซู่หลันเอ่ยชมครอบครัวของตน

“ฉันบอกไปว่า ยายเฒ่าตั้งต้องการยกทุกอย่างให้กับตั้งหยาง บอกด้วยว่าแม่เฒ่าตั้งคิดว่าลูกของสะใภ้คนโตต้องเป็นผู้หญิงอีกแน่ๆ เห็นได้ชัดว่าเธอไม่มีดวงในเรื่องลูกชาย! นอกจากนั้น สะใภ้ของลูกชายคนรองยังมาจากบ้านคนมีอำนาจ ถึงได้หลานชายแต่เขาจะมีโอกาสได้ใกล้ชิดกับสกุลตั้งหรือคงถือว่าเขาเป็นหลานนอก เกิดมาเพื่อตระกูลอื่น ส่วนภรรยาของลูกชายคนเล็กที่แต่งงานมาเป็นปี ก็ไม่มีวีแววว่าจะท้องน่าจะมีปัญหา ควรไปตรวจกับหมอในเมืองเสี่ยแต่เนิ่นๆ จะดีกว่า!”

บทที่ 103 ชายขี้เหงา กับแม่มาย

เยี่ยมมาก!

เล่อเวรูสึกทิ้งจนพูดไม่ออก

เรียกว่าจีใจดำพวกเขาเลยก็ได้!

ครอบครัวเต็งต้าเป่ามีลูกสาวสองคน และตอนนี้กำลังตั้งครรรภ์ลูกคนที่สาม เห็นได้ชัดว่าพวกเขาต้องการลูกชาย แต่การที่อวีซู่หลันจงใจปล่อยข่าวลือว่ายายเฒ่าเต็งเห็นว่าท้องของสะไก่ดูไม่แหลม ลูกคนนี้น่าจะเป็นเด็กผู้หญิงอีก ได้ยินแบบนี้แล้ว ภรรยาของเต็งต้าเป่าจะไม่โกรธเชียวเหรอ

เต็งเอ้อเป่าอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านหลู่กับภรรยา ใช้เวลาทุกวันในบ้านสกุลเยว่ภายใต้สายตาของพ่อตาแม่ยาย อวีซู่หลันบอกว่าแม้เขาจะมีลูกชาย เด็กคนนั้นก็ถือว่าเป็นคนสกุลเยว่ ไม่ใช่ทายาทสกุลเต็งจริงๆ อย่างนี้เต็งเอ้อเป่าจะไม่โมโหได้อย่างไร

คู่ของเต็งเสี้ยวเป่าเพิ่งจะแต่งงานได้ปีเดียว พวกเขาทั้งคู่
อายุน้อยถือเป็นเรื่องปกติที่ยังไม่คิดจะมีลูก แต่อวีซู่หลันกลับ
ปล่อยข่าวว่าลูกสะใภ้คนนั้นมีปัญหาและไม่สามารถมีลูกได้

แต่อวีซู่หลันเน้นย้ำว่า “ฉันไม่ได้ปล่อยข่าวเต็งเสี้ยวเป่า
โดยพลการนะ แต่เป็นนางเต็งที่พูดแบบนั้นเอง หลังจากฉัน
ไปที่นั่น ถึงได้รู้ว่ายายเฒ่าเต็งนี่ร้ายจริง ๆ แถมยังสร้างปัญหา
ภายในครอบครัวตลอดเวลา วันหนึ่งมีปัญหาหนึ่ง วันรุ่งขึ้น
ก็อีกปัญหาหนึ่ง ฉันได้ยินจากครอบครัวของยายเฒ่าด้วยว่า
เต็งเสี้ยวเป่ากับภรรยา กำลังคิดเรื่องแยกครอบครัวออกมา
แล้วย้ายไปอยู่ในเมือง”

สิ่งที่อวีซู่หลันพูดไม่ได้บิดเบือนไปจากสิ่งที่นางเต็งคิด
เรื่องพวกนั้นอยู่ในหัวนางเต็งตั้งแต่แรก อวีซู่หลันเพียงแค่ช่วย
สรุปว่า ในใจของยายเฒ่าเต็ง มีเต็งหยางเพียงคนเดียวเท่านั้น
เขาเป็นหลานชายคนโตของสกุลเต็ง ทุกอย่างของครอบครัว
จะเป็นของเต็งหยางเพียงคนเดียว

ถ้าเป็นแบบนี้ ตราบไตที่พี่น้องคนอื่นๆ ของสกุลเต็ง
ไม่โง่ พวกเขาย่อมเข้าใจว่า หากยังมีเต็งหยางอยู่ในสกุลเต็ง
ผลประโยชน์ของพวกเขา ก็จะถูกลดทอนลง!

ในบรรดาพวกเขา ครอบครัวเต็งตำเป่ามีความกังวลมากที่สุด เพราะภรรยาของเขาเชื่อเหลือเกินว่าลูกคนนี้จะต้องเป็นลูกชาย!

เล่อเว่ยหวังให้ลูกของพวกเขาเป็นเด็กผู้ชายเช่นกัน เพราะถ้านางเต็งได้หลานชาย นางเต็งคงสามารถพาเด็กน้อยไปไหนมาไหนด้วยได้ และลดความผูกพันที่มีต่อตัวของเต็งหยางลง

“ส่วนลูกสาวของนางเต็งสองคนนั้น ฉันไม่ได้พูดอะไร ไม่ต้องเป็นห่วง” อวี่ซู่หลันบอก “ลูกสาวของนางไม่มีปากมีเสียง ตราบใดที่ลูกชายของยายเฒ่าแข็งแรง ยายเฒ่าก็ทำอะไรไม่ได้”

เล่อเว่ยรีบบอกพวกเขาถึงสิ่งที่เธอคุยกับลู่จวน ก่อนจะถามว่า “ถ้าต้องขึ้นศาลจริงๆ พวกเขาจะต้องเรียกตัวคนสกุลเต็งมาด้วย พี่คิดว่าใครในครอบครัวนั้นจะมาได้บ้างคะ”

อวี่ซู่หลันบอกว่า “บอกยาก แต่ถ้านางเต็งไม่ไป ก็คงจะเป็นเต็งตำเป่า เพราะเขาเป็นพี่ชายคนโต ขึ้นอยู่กับว่าศาลพิจารณาคดีตอนไหน ถ้าเกิดสะใภ้คนโตคลอดลูก ก็อาจจะเป็นเต็งเสี่ยวเป่า”

“แล้วเต็งเอ้อเป่าล่ะ”

“ไม่น่าเป็นไปได้ นางเต็งกลับหมู่บ้านแล้ว อยู่กับเต็ง-
แอ่แปไม่ถึงสองวันด้วยซ้ำ เห็นได้ชัดว่าความสัมพันธ์กับ
สกุลเว่ยไม่ดีนัก เต็งแอ่แปคงลี้เลื่อยู่บ้าง แต่ถ้าภรรยาเขา
บอกว่าไม่ เขาคงจะไม่ไปแน่นอน”

เล่อเว่ยรู้สึกโล่งใจเป็นอย่างมาก ต่งเซียงเองก็ถอนหายใจ
อย่างโล่งอก ดวงตาของเธอแดงเล็กน้อย “พี่อวี พี่จี ฉันชอบใจ
ทั้งคู่เลย เว่ยเว่ยด้วย”

“อย่าเพิ่งใจร้อน รอจนทุกอย่างเสร็จสิ้นคลี่คลายก่อน
แล้วค่อยว่ากัน” อวีชู้หลันโบกมือ “ฉันกลับห้องก่อนละ”

“วันนี้พี่คงเหนื่อยมาก พี่ผ่อนเถอะจ๊ะ”

หลังส่งอวีชู้หลัน เล่อเว่ยก็เห็นต่งเซียงกับจีเฟิงกระซิบ-
กระซิบกัน เมื่อพวกเขาเห็นเล่อเว่ยเดินมาหา ทั้งคู่ก็ยิ้มและ
บอกว่า “เมื่อที่พวกเราแวะแต่คุณธุระของตัวเอง กว่าเสียเวลา
จะมาถึงที่นี่คงลำบากน่าดู อย่าปล่อยให้เขา รอนานเลย”

จีเฟิงยิ้มก่อนจะพูดว่า “พวกลูกสองคนไปคุยกันในห้อง
เถอะ น้องต่งกับแม่มีเรื่องต้องคุยกันอีกนิดหน่อย”

แน่นอน เล่อเว่ยรู้ว่าหลิวไทเจิงใช้เวลาที่ชั่วโมงกว่าในการขับรถมาที่นี่ และนี่ก็ดีมาก เธอไม่รู้ว่าเขารอมานานแค่ไหนแล้ว

ถ้าเป็นปกติ เธอคงเข้าไปคุยกับหลิวไทเจิงตั้งนานแล้ว

แต่เพราะต่งเซียงล้อเธอเมื่อครู่ เลยทำให้เล่อเว่ยรู้สึกอึดอัด และเก้อเขินทุกครั้งเวลาที่มองหลิวไทเจิง

หลิวไทเจิงเห็นเล่อเว่ยก้มศีรษะลงเล็กน้อย ใบหูเล็กๆ สีชมพูน่าทะนุถนอมโผล่พ้นกลุ่มผมสีดำของเธอ ใจเขาคิดว่าเธอ ดูน่ารักอย่างไม่น่าเชื่อจนไม่สามารถมองเธอเฉยๆ ได้อีกต่อไป โดยเฉพาะเมื่อมีผู้หญิงอยู่เต็มห้อง “พวกเราออกไปคุยกันที่ลานบ้านเถอะ”

หากต้องอยู่ในห้องกับเล่อเว่ยสองต่อสอง ในฐานะชายหญิงเพียงลำพัง...เขาคงประหม่าอย่างแน่นอน!

บทที่ 104 เก่งภาษาอังกฤษ

ทั้งสองคนออกมาที่ลานบ้าน เล่อเว่ยยังคิดไม่ออกว่าจะพูดอะไรกับหลิวไทเจิง ทำไมเขาถึงมาที่นี่ ตอนที่เธอกำลังจะถามหลิวไทเจิงกลับวิ่งออกไปจากลานบ้าน ทำเอาเล่อเว่ยชะงักไปชั่วครู่

นี่มันอะไรกัน

แต่ไม่นานนัก หลิวไทเจิงก็กลับมาอีกครั้ง พร้อมกับถืออะไรบางอย่างมาด้วยและยื่นให้ตรงหน้าเธอ “มีคนเอาผ้าพวกนี้มาให้ มันเยอะไปหน่อย เกือบไว้ที่บ้านก็ใช้ไม่หมด ฉันเลยคิดว่าแบ่งมาให้เธอจะดีกว่า”

เล่อเว่ยรับผ้ามาโดยไม่รู้ตัว เมื่อสัมผัสเนื้อผ้า ก็รู้ว่าหลิวไทเจิงกำลังโกหก!

ใครกันจะให้ของขวัญเช่นนี้กับตระกูลเจียง

เล่อเว่ยไม่จำเป็นจะต้องสลัดผ้าออกดูอย่างถี่ถ้วนเลย ด้วยซ้ำ แค่สัมผัสด้วยปลายนิ้ว เธอก็สามารถบอกได้เลยว่า ผ้าผืนนี้ซื้อมาจากจิวเจิงได้ และราคาต่อเมตรไม่เกินห้าหยวน

ถึงมีใครอยากจะทำให้ตระกูลเจียงซุ่นเคื่อง ก็ไม่จำเป็นจะต้องทำเช่นนี้ เรียกว่าความเสียหายเพียงเล็กน้อย แต่คำสบประมาทรุนแรงยิ่ง!

เห็นแบบนี้แล้วทำไมเล่อเว่ยจะไม่เข้าใจ เกรงว่าหลิวไท่เจิงคงจะตั้งใจซื้อมาให้เธอเสียมากกว่า!

เล่อเว่ยรู้สึกอุ่นขึ้นมาที่หัวใจ

ไม่ใช่เพราะหลิวไท่เจิงมอบของขวัญให้เธอ แต่เพราะของขวัญชิ้นนี้เต็มไปด้วยความเอาใส่ใจเป็นพิเศษ

เขารู้ว่าถ้าให้เสื้อผ้ากับเธอโดยตรง เล่อเว่ยคงไม่มีทางยอมรับ เพราะความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขายังคลุมเครือเกินกว่าจะให้เสื้อผ้ากันและกัน พวกเขาเป็นเพียงคนรู้จักที่พบเจอกันไม่กี่ครั้ง และรู้สึกว่าเข้ากันได้ก็เท่านั้น

เล่อเว่ยต้องการรักษามิตรภาพกับหลิวไทเจิง สาเหตุหลักมาจากคดีฆาตกรรมตระกูลเจียง และเธอจำเป็นจะต้องเริ่มต้นจากตัวของเขา

ชาติก่อนของเธอในฐานะประธานบริษัทผู้มีชื่อเสียง แม้ว่าเธอจะไม่สามารถพูดได้ว่า ตัวเองอยู่ในชนชั้นนำของ กวางโจว แต่อย่างน้อยๆ ทุกคนในวงการแฟชั่นและการเงิน ก็รู้จักเธอ แต่ถึงกระนั้นเธอก็ไม่มีโอกาสได้พูดคุยกับเจียงอิง โดยตรง

การที่เธอให้ผ้าชิ้นนี้เป็นของขวัญกับเธอ หลิวไทเจิง คงพิจารณามาเป็นอย่างดี ถึงสภาพความเป็นอยู่และสถานะของเล่อเว่ยว่าการให้ผ้าแบบนี้ เหมาะสมที่สุดและจะไม่ทำให้เธอเดือดร้อน

เล่อเว่ยไม่สามารถควบคุมสีหน้าของตัวเองได้ ริมฝีปากของเธอโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้ม “จริงหรือคะ ถ้าอย่างนั้นฉันจะรับมันไว้”

เพราะหลัวไทเจิงใช้ความพยายามอย่างมาก เล่อเว่ย จึงมองข้ามเรื่องโกหกนั้นไปโดยไม่พูดอะไร และกอดผ้าผืนนั้น ไว้ด้วยรอยยิ้ม “คุณคงไม่ได้แค่เอาผ้ามาให้ฉันใช้ไหมคะ”

“เปล่า” แม้ว่าจะเป็นเรื่องจริง แต่หลัวไทเจิงก็ยอมรับ ตรงๆ ไม่ได้ โชคดีที่เขามีข้ออ้างอื่น “จริงๆ แล้วฉันมาหาเล่อตง ด้วย”

นั่นเป็นสิ่งที่เล่อเว่ยนึกไม่ถึง “เออ...”

เล่อเว่ยเงยไปครู่สั้นๆ ก่อนจะตอบ “ฉันเชิญข้างใน ก่อนค่ะ เดี่ยวฉันเรียกเล่อตงให้เอง”

ตอนนี้เล่อตงกำลังพักอยู่ในห้องของเขา

หลัวไทเจิงรีบพูดว่า “ไม่ต้องรีบหรอก ไหนๆ ฉันก็มาแล้ว ไม่ใช่เรื่องเร่งด่วนอะไร ว่าแต่การเรียนของเธอเป็นยังไงบ้าง”

“พวกภาษา เลข ประวัติศาสตร์กับการเมืองไม่ใช่ปัญหา ค่ะ แต่ฟิสิกส์กับเคมียังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร”

“ภาษาอังกฤษก็ไม่มีปัญหาหรอก” หลัวไทเจิงแปลกใจ นิดหน่อย ขนาดเขา ภาษาอังกฤษยังถือว่าเป็นวิชาที่ยากที่สุด

สมัยหลัวไถเจิงเรียนชั้นมัธยม ยังไม่มีนโยบายบังคับให้เรียนภาษาอังกฤษ เขาจึงไม่ได้เรียนมัน

หลังจากอยู่ในกองทัพมาหลายปี จู่ๆ ต้องมาเรียนรู้ภาษาใหม่ทำให้เขาหนักใจไม่น้อย และไม่รู้ว่าจะเริ่มจากตรงไหน

เล่อเวยกะพริบตา สังเกตสีหน้าของหลัวไถเจิงและรู้ได้ในทันที หลังจากคิดอยู่ครู่หนึ่ง เธอก็ยิ้มก่อนจะพูดว่า “คุณอยากให้ฉันสอนภาษาอังกฤษให้ไหมคะ”

พูดจบ เธอก็พบว่ามันฟังดูน่าขัน

ในสายตาของหลัวไถเจิง เธอควรจะเรียนจบแค่ชั้นประถมและกำลังเรียนรู้เนื้อหาของชั้นมัธยมต้นด้วยตัวเอง แล้วเธอเป็นใครถึงกล้าไปสอนภาษาอังกฤษให้คนที่กำลังเตรียมตัวจะสอบเข้ามหาวิทยาลัย

แต่เล่อเวยกะทำได้จริง ๆ ขึ้นอยู่กับว่าหลัวไถเจิงจะเชื่อหรือไม่

บทที่ 105 แสดงความจริงใจ

นี้อาจถือได้ว่าเป็นการแสดงความจริงใจจากเธอต่อ
หลัวไถเจิง

เมื่อลองคิดอย่างรอบคอบ ความจริงที่ว่าเล่อเว่ยรู้
ภาษาอังกฤษและเชี่ยวชาญนั้นไม่สามารถอธิบายได้ง่ายๆ
เหมือนกับการวาดรูป

การวาดภาพอาจเกิดจากการฝึกฝนตามล่ำพั้งบนภูเขา
ยามที่เธอเบื่อหน่าย แต่จะบอกว่าเธอสามารถพูดภาษาอังกฤษ
ตอนอยู่บนภูเขาในหมู่บ้านเฟิงเล่อได้อย่างไร

เธอเรียนจากใคร หรือคุยกับใคร

ใครก็ตามที่มีไอคิวมากกว่ายี่สิบจะไม่เชื่อคำอธิบายนี้

แต่เมื่อเทียบกับความสงสัยแล้ว เล่อเว่ยกังวลเกี่ยวกับ
ภาษาอังกฤษของหลัวไถเจิงซึ่งถือเป็นวิชาสำคัญในการสอบเข้า
มหาวิทยาลัยมากกว่า ตั้งร้อยยี่สิบคะแนนเชียวนะ!

ถึงแม้ตระกูลเจียงจะหาครูสอนภาษาให้หลัวไถเจิงได้อย่างแน่นอน แต่การจ้างครูต่างชาติในยุคนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย ไม่สำคัญว่าคุณจะมีเงินหรือไม่ แต่คุณต้องมีเส้นสายด้วย

ในประเทศจีน ครูสอนภาษาอังกฤษส่วนมากไม่เคยไปต่างประเทศ เพราะการเรียนต่อต่างประเทศในช่วงยุค 70 - 80 นั้นยังต้องใช้โควตาอยู่ ผู้ที่ได้รับโควตาไปเรียนต่อต่างประเทศ อาจจะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือบุคคลที่มีความเชี่ยวชาญพิเศษ คนเหล่านี้จะเลือกกลับมาทำงานเป็นครูสอนพิเศษในโรงเรียนกวดวิชาอย่างนั้นหรือ บ้าไปแล้ว!

เล่อเว่ยไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่ามีสอนพิเศษวิชาภาษาอังกฤษด้วยหรือเปล่า เธอแค่เดาเอาว่าหากมีคนต้องการเรียน ก็น่าจะมีคนเปิดสอน

ถ้าเธอสามารถช่วยหลัวไถเจิงได้ เล่อเว่ยก็อยากจะทำหน้าที่นั้น

แต่มันขึ้นอยู่กับความตั้งใจของหลัวไถเจิงด้วย

ตอนนี้หลิวไทเจิงกำลังจ้องมองเธอ เขาคงกำลังสงสัยในใจว่า สาวน้อยคนนี้จะคิดอะไรอยู่กันแน่ถึงอยากจะสอนภาษาอังกฤษให้เขา

เล่อเว่ยเห็นเขามยิ้ม!

“เฮาสี” หลิวไทเจิงพยักหน้าอย่างไม่คาดคิด “ในเมื่อเธอบอกอย่างนั้น ก็ช่วยสอนฉันด้วยแล้วกัน”

ท่าทีของเขาบ่งบอกว่ายังไม่เชื่อ แต่เล่อเว่ยไม่สนใจทันทีที่เขาเริ่มเรียน เขาก็จะรู้เองว่าเธอเก่งแค่ไหน!

“ฉันจัดเวลาของคุณมาได้เลยล่ะ” เล่อเว่ยบอก “แล้วคุณก็ต้องเอาหนังสือเรียนมาเองด้วยนะคะ”

เธอไม่ได้บอกว่าเธอว่างตอนไหน แต่ตราบไคที่หลิวไทเจิงมา ไม่ว่าจะเช้าหรือบ่าย เธอก็จะหาเวลาให้

หลิวไทเจิงยิ้ม “ตกลง ใ้ฉันจะส่งโทรเลขมาบอก ก่อนที่ฉันจะมา”

เขาบอกด้วยว่า “ส่วนวิชาฟิสิกส์กับเคมี เดี๋ยวฉันสอนเธอเอง”

เล่อเว่ยสายหน้า “คุณแค่สนใจกับการเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยก็พอ ฉันไม่รีบ”

เธอไม่ได้พูดถึงแผนการจ้างครูสอนพิเศษ เพราะกลัวว่าหลิวไทเจิงจะแนะนำครูให้กับเธอ ก่อนที่หลิวไทเจิงจะอำปากพูด เล่อเว่ยก็รีบบอกว่า “ถ้าคุณจะหาเล่อตง ควรไปตอนนี้ ก่อนที่เขาจะกลับไปนะคะ”

หลิวไทเจิงกำลังจะบอกว่า ถ้าเธอต้องการครูสอนพิเศษ เขาสามารถแนะนำให้ได้ แต่น่าเสียดายที่เล่อเว่ยไม่ให้โอกาสเขาได้พูด เขาจึงทำได้เพียงแค่พยักหน้า “ก็ได้”

หลังพูดจบ เขาก็มีท่าทีลังเล และมองเล่อเว่ยอยู่สองสามครั้ง แม้ว่าเขาต้องการจะพูดคุยกับเธอให้มากกว่านี้ แต่ก็กลัวว่าหากרבกวนเธอมากเกินไปอาจจะดูน่ารำคาญ

เล่อเว่ยไม่รู้ว่าหลิวไทเจิงกำลังคิดอะไรอยู่ แม้ว่าเธอต้องการจะคุยกับหลิวไทเจิงอีกสักหน่อย แต่เธอคิดว่าเดี๋ยวก็ได้พบกันอีก เลยเป็นการดีกว่าที่จะรบกวนเวลาพักผ่อนของเล่อตงให้น้อยที่สุด เขาเหนื่อยทุกวัน เพราะกิจวัตรตลอดเช้าจรดเย็น แถมยังนอนน้อยมากด้วย

นอกจากนี้ อย่างน้อยๆ ก็ควรจะจัดเตรียมเตียงไว้ให้
หลัวไถเจิงเป็นครั้งคราว

ก่อนหน้านี้ เธอเคยเดาไว้คร่าวๆ ว่าหลัวไถเจิงน่าจะมา
อีกหลายครั้ง แต่หลังจากที่เขาตกลงเรียนภาษาอังกฤษแล้ว
หลัวไถเจิงก็น่าจะมาที่นี้เป็นประจำอย่างแน่นอน

การเดินทางจากกวางโจวมาที่นี่ใช้เวลาสี่ชั่วโมง เขาคง
ต้องค้างในฉางผิงอย่างน้อยหนึ่งคืน ยกเว้นหลัวไถเจิงจะตื่น
แต่เช้าและกลับดึก

คงไม่ดีแน่ ถ้าต้องปล่อยให้เขาเช่าโรงแรมอยู่ตลอด

ที่นี่มีห้องเช่าทั้งหมดห้าห้อง ห้องใหญ่หนึ่งห้องเป็นของ
อวี๋ซู่หลัน ส่วนครอบครัวของเล่อเว่ยเช่าห้องดีสองห้องกับ
ห้องบุโรทั่งอีกหนึ่งห้อง เลยยังเหลือห้องโทรมๆ ที่ปล่อยว่าง
อยู่อีกห้อง

บทที่ 106 แบ่งเงิน

จะจัดการแบบไหนก็ไม่ง่ายเลย!

เล่อเว่ยถอนหายใจ คงต้องทำแบบนี้ไปก่อน ไว้ตอนที่เธอมีเงินมากขึ้น ค่อยเปลี่ยนไปอยู่บ้านเช่าที่ดีกว่านี้!

เธอถือผ้ากลับไปห้องของตัวเอง ตั้งใจว่าจะรอให้ถึงเย็นวันพรุ่งนี้ก่อน ให้จีเฟิงกลับมาแล้วค่อยเอาผ้าผืนนี้ให้เธอใช้ตัดเสื้อผ้าให้กับทุกคน

เช้าวันรุ่งขึ้น หลิวไทเจิงกลับกว้างใจไปแล้ว เล่อเว่ยไม่รู้ว่าเขาคุยอะไรกับเล่อตง ระหว่างที่กำลังทำซาลาเปา เล่อเว่ยเลยอดไม่ได้ที่จะถามเล่อตงว่า “นายมีเรื่องบาดหมางอะไรกับหลิวไทเจิงหรือเปล่า”

เล่อตงทำงานไปด้วย และไม่ได้เงยหน้าขึ้นมามอง “ไม่มีเรื่องไม่พอใจส่วนตัวหรอก แต่เป็นเรื่องที่บอกเธอไม่ได้”

“แล้วนายบอกหลิวไทเจิงได้หรือ” เล่อเว่ยถามด้วยความสงสัย เธอคิดว่าความลับเรื่องการเดินทางข้ามเวลาของเล่อตง

ไม่สามารถเล่าให้ใครฟังได้เสียอีก แต่ตอนนี้ดูเหมือนว่าเขาแค่
ไม่บอกเธอ หรือจะบอกได้แค่กับหลิวไทเจิงเท่านั้นหรือ

“มีบางเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเขานะ” เล่อตงอธิบายอย่างใจ
เย็น ไม่ได้หงุดหงิดกับการตั้งคำถามของเล่อเว่ย “ฉันเลี้ยงเขา
ไม่ได้จริงๆ”

มีบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับหลิวไทเจิง...

หัวใจของเล่อเว่ยเต้นรัว

ทันใดนั้นเธอก็นึกถึงคดีฆาตกรรมตระกูลเจียงในอีกสิบปี
ให้หลังขึ้นมา

หรือจะเป็นเรื่องนี้

เธอไม่สามารถสร้างทำเป็นไม่รับรู้ได้ ถ้ามันเกี่ยวข้องกับ
คดีฆาตกรรมนั้นจริงๆ แม้จะเป็นเบาะแสเพียงเล็กน้อย แต่
เล่อเว่ยก็อยากจะรู้ “นาย...”

“พี่” เล่อตงขัดจังหวะ พลังสายตาซ้ำๆ “อย่าถามเลย
ไว้ถ้าวันหนึ่งบอกได้ ฉันจะไม่ปิดบัง”

เล่อเว่ยรู้สึกเหมือนมีก้อนจุกอยู่ในลำคอ เมื่อมองดวงตาที่หนักแน่นของอีกฝ่าย เธอก็นึกถึงสาเหตุที่เล่อตงไม่บอกเธอขึ้นมาอีกครั้ง เรื่องการข้ามมิติเวลาของเขา

เขาข้ามมาด้วยวัตถุประสงค์บางอย่าง และเพื่อให้ความปรารถนาอันยาวนานสัมฤทธิ์ผล ในระหว่างนั้นเขาจึงไม่ยอมให้มีความผิดพลาดเกิดขึ้น

เมื่อลองคิดๆ ดู บางทีความปรารถนาอันยาวนานของเล่อตง สิ่งที่เขาต้องการจะทำ อาจจะเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดการฆาตกรรมตระกูลเจียงก็เป็นได้

หัวใจของเล่อเว่ยเต้นไม่เป็นสำ น่าเสียดายที่ไม่มีวิธีพิสูจน์ความคิดของเธอ ทั้งหมดเป็นเพียงการคาดเดาเท่านั้น

เธอยังมองหาความเชื่อมโยงระหว่างเล่อตงกับหลิวไถเฉิงไม่ได้

สิ่งสำคัญที่สุดคือ ถ้าตัวจริงของเล่อตงคือเงินหย่งหมิง มีเหตุผลอะไรให้เขาหยุดคดีฆาตกรรมตระกูลเจียง

เกิดอะไรขึ้นกับเงินหย่งหมิงในชาติที่แล้วกันแน่...

“อย่าเพิ่งคิดมากเกินไป” เลือดตงยกฝ่าหม้อ แล้วมองเธออย่างช่วยไม่ได้ “ไปขายซาลาเปาเถอะ”

“จริง หาเงินสำคัญกว่า!” ไม่ว่าเธอจะวางแผนอะไรไว้ แต่เลือดเวยต้องหาเงินให้ได้ก่อน!

และเป็นอย่างทีหลี่หรรณบอกเอาไว้ หลังจากย้ายไปอยู่ข้างสมาคมขนส่ง จางเป๋าก็ไม่มาปรากฏตัวให้เห็นอีกเลย และเลือดเวยก็ไม่เห็นเขาในตลาดเงินซีด้วย

มีแนวโน้มว่าเขาน่าจะถูกตำรวจจับเข้าห้องขังอีกครั้ง

เลยเป็นเรื่องปกติที่เลือดเวยจะไม่เจอจางเป๋าช่งนี้ อย่างน้อยห้าถึงสิบห้าวัน

หลังจากขายซาลาเปามาได้หลายวัน เลือดเวยก็ได้รับโทรเลขฉบับแรกจากหลิวไท่เจิง ตกลงกันว่าวันจันทร์นี้เขาจะนำหนังสือเรียนมาให้เลือดเวยช่วยสอนภาษาอังกฤษให้

คืนวันอาทิตย์ เลือดเวยเรียกเลือดตง จี๋เฟิงและต่งเซียงมาที่ห้อง

“พຽ່ງນີ້ຟີໄຄເຈິງຈະມາສອນພິເສສໄພ່ຈັ້ນ” ມັນຍາກຄຳຈະອຽບາຍໄພ່ຈີ່ຟີ່ງກັບຄົນອື່ນໆ ຟັງວ່າ ເຮົາເປັນຄົນສອນພາສາອັງກຽສໄພ່ເຂົາ ເຮົາຈີ່ບອກວ່າຫລີ້ໄຄເຈິງເປັນຝ່າຍມາສອນເຮົາ “ເຮົາພັກກັນສັກວັນນະຄະ ຕັ້ງແຕ່ມາຈາງຝິງພວກເຮົາຢູ່ກັນທຸກວັນ ໂດຍເຈພາະຕັງຕັງທີ່ໄພ່ໄດ້ມີວັນຫຼຸດເລຍ”

“ຈັ້ນໄພ່ເປັນໄຮ” ສ່ວງນີ້ເລ່ອຕັງນ້ຳຫນັກລຸດລົງໄພ່ບ້າງແລ້ວ ແມ່ເຂົາຈະຍັງດູເມື່ອນລູກບອລຢູ່ກີ່ຕາມ “ຄຳອ່າຍັງນັ້ນ ຟຽ່ງນີ້ຈັ້ນຈະອອກໄພ່ເດີນເລ່ນຮອບເມືອງດູສັກຫນ່ອຍ”

“ໄຕ້ສີ” ເລ່ອເວຍຫຍິບດູງຝ້ຳອອກມາຈາກຕູ້ແລະເທຂອງໃນນັ້ນ ລົງບນເຕີຍງ “ມານັບຮາຍໄຕ້ລຳສຸດ ແລ້ວແບ່ງເຈິງກັນເຄອະຄະ”

บทที่ 107 ควรขายให้ใคร

ร้านซาลาเปาของเล่อเว่ยเริ่มเป็นที่รู้จักในตลาดเงินซีแล้ว ไม่ใช่แค่คนจากสมาคมเท่านั้นที่มาซื้อ แต่ลูกค้าจากอีกฟากก็กลับมาซื้อด้วย แม้จะใช้เวลาเดินห้าถึงหกนาทีก็ตาม

ซาลาเปาไส้เนื้ออย่างเดียวขายได้สองร้อยลูกต่อวัน ไส้ผักที่ใส่เห็ดกับหัวไชเท้าขายได้เกือบหกร้อยลูก จี๋เฟิงกับต่งเซียงย่งมาก เล่อเว่ยจึงขอให้อวี๋ซู่หลันมาช่วย

พวกเธอสามคนช่วยกันทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เพื่อให้มีซาลาเปาพอขาย

ความพยายามนั้นไม่สูญเปล่า ซาลาเปาไส้เนื้อราคาหนึ่งหยวนที่เล่อเว่ยตั้งใจทำให้ลูกใหญ่ขึ้น ทำกำไรได้ลูกละห้าเหมา ในขณะที่ซาลาเปาไส้ผักทำกำไรได้หนึ่งเหมา กับอีกห้าเฟิน ซึ่งเป็นกำไรที่หักจากต้นทุนทั้งหมดแต่ยังไม่รวมค่าแรง หากพิจารณาเฉพาะรายได้ พวกเขาได้มากกว่าสามร้อยหยวนต่อวัน!

ทุกวันซาลาเปาไส้เนื้ออย่างเดียวทำกำไรได้หนึ่งร้อย
หยวน และซาลาเปาไส้ผักทำกำไรอยู่ที่เก้าสิบหยวน!

เห็นได้ชัดว่าซาลาเปาไส้เนื้อทำกำไรได้มากกว่า แต่
ท้ายที่สุดแล้ว ซาลาเปาลูกละหนึ่งหยวน ทำมากเกินไปก็ไม่ใช
เรื่องดี เล่อเว่ยพบว่าสองร้อยลูกนั้นเป็นจำนวนที่เหมาะสมและ
ไม่ต้องมีของเหลือกลับบ้าน

ทุกวันเล่อเว่ยยังคงแบ่งเงินให้ต่งเซียงก่อนสิบหยวน
อีกสิบหยวนให้อวี๋ซู่หลัน ส่วนที่เหลือหนึ่งร้อยเจ็ดสิบหยวน
เป็นกำไรที่ได้จริง

จีเฟิงกับต่งเซียงต่างก็พูดไม่ออก พวกเธอไม่เคยเห็น
เงินวางเกลื่อนบนเตียงแบบนี้มาก่อนในชีวิต

ไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ!

เล่อเว่ยไม่ได้คิดว่ามันมากเกินไป เพราะธนบัตรราคา
สูงสุดจากการขายซาลาเปามีค่าเพียงแค่สิบหยวนเท่านั้น
นอกนั้นเป็นเศษเหรียญเล็กๆ น้อยๆ และเธอยังไม่มีเวลาไป
ธนาคารออมสินเพื่อฝากเงิน

ในห้องเจียบไปครู่หนึ่ง ขณะที่ทุกคนกำลังยุ่งอยู่กับการนับเงินจำนวนมาก เล่อเวยเงยหน้าขึ้นมองภาพนั้นและคิดว่ามันช่างดีเหลือเกิน

ไม่ว่าเงินจะน้อยหรือมาก การนับเงินเป็นความสุขเสมอ โดยเฉพาะเงินที่ได้มาจากน้ำพักน้ำแรงของตัวเอง!

สิบหยวน ห้าหยวน สองหยวน หนึ่งหยวน ห้าเหมา สองเหมา หนึ่งเหมา ธนบัตรหลายกองวางเรียงซ้อนกันอยู่บนเตียง

“ยอดรวมทั้งหมดอยู่ที่หนึ่งพันสามร้อยหกสิบหยวน” เล่อเวยหักเศษเล็ก ๆ น้อย ๆ ออกและบอกตัวเลขกลม ๆ

“มาก...มากกว่าหนึ่งพัน...” ดวงตาของจีเฟิงเบิกกว้าง “ลูกทำเงินมากขนาดนี้ในไม่กี่วันได้อย่างไร”

“ดีใช่ไหมคะที่เราออกมาจากหมู่บ้าน” เล่อเวยพูดด้วยรอยยิ้ม “ถ้าเรายังอยู่ที่นั่น คงหาเงินจากการเก็บของป่าภายในหนึ่งปีไม่ได้เท่านี้แน่”

“จริง จริง!” จีเฟิงรู้สึกชื่นชมในตัวลูกสาวเป็นอย่างมาก “เงินนี้พอให้เราไปกวางโจวได้หรือยัง”

“ถ้าเป็นเมื่อก่อน คงจะพอค่ะ ในกวางโจว การเช่าบ้าน ที่มีลานบ้านเล็กๆ สำหรับพวกเราสี่ห้าคนในเขตเมืองจีวเจิงไต้ น่าจะมีค่าใช้จ่ายอย่างน้อยๆ แปดสิบบหยวนต่อเดือน” แต่น่าเสียดายที่เล่อเว่ยไม่พอใจเพียงแค่นั้น “แต่ถ้าเราอยากทำธุรกิจ ในกวางโจว เงินเท่านี้ก็ยังไม่พอ เพราะแผนต่อไปของหนูคือ เริ่มขายเสื้อผ้าในเมืองฉางผิง พรุ่งนี้พี่ไท่เจิงจะมา พวกเรา พักกันสักหนึ่งวัน แล้ววันมะรืนหลังขายซาลาเปาหมดแล้ว ตอนเที่ยงพี่ต่งเซียงกับหนูจะไปที่กวางโจวเพื่อซื้อเสื้อผ้ามา ขายกัน ส่วนเล่อตง นายช่วยถามเกี่ยวกับแผงขายของในตลาดกลางคืนของฉางผิงให้หน่อยนะ”

“ตลาดกลางคืน?”

“ใช่ค่ะ เราจะขายกันที่ตลาดกลางคืน”

ต่งเซียงไม่เข้าใจ “ทำไมไม่ขายตอนบ่ายล่ะ ถึงเธอจะต้องเรียนหนังสือ แต่ฉันกับพี่จีฟอจะช่วยกันได้นะ”

เล่อเว่ยส่ายหัว ตอนบ่ายเธอ ช่วงบ่ายขายไม่ได้หรอก!

“ขายเสื้อผ้าต่างจากขายอาหารค่ะ ทุกคนกินซาลาเปา แต่ไม่ใช่ทุกคนที่จะซื้อเสื้อผ้า คนอย่างพวกเราที่มาจากหมู่บ้าน

ยากจนไม่ซื้อเสื้อผ้าหรอก” เล่อเว่ยอู๋บาย “มีแค่คนที่ทำงานราชการและได้เงินเดือนเท่านั้นที่จะซื้อ ช่วงบ่ายเป็นเวลาทำงานของพวกเขา แล้วเราจะขายให้ใครล่ะคะ”

ครอโยบาย

บทที่ 108 อย่าวิตกจนเกินไป

“ตลาดกลางคืนเหมาะที่สุด ฉันลองถามมาแล้ว โรงงานหลายแห่งในฉางผิงเลิกงานตอนหกโมงเย็น ลองเดาสิว่าห้างสรรพสินค้าในเมืองปิดตอนกี่โมง”

จีเฟิงถามกลับอย่างให้ความร่วมมือ “กี่โมงจ๊ะ”

“ห้าโมงครึ่ง!”

เล่อเว่ยพูดไม่ออกเหมือนกันตอนที่ได้ยินแบบนี้

วิเศษไหมล่ะ ห้างปิดก่อนลูกค้าเลิกงานเสียอีก!

ไม่ใช่แค่ในฉางผิง อันผิงเองก็เช่นกัน สถานการณ์นี้กินเวลาช่วงกลางไปจนถึงช่วงปลายยุค 90 จนกระทั่งมีการปฏิรูปและเปิดกว้างทางการค้า การปรับโครงสร้างรัฐวิสาหกิจจึงค่อยๆ เปลี่ยนไป

ดังนั้นการเพิ่มขึ้นของตลาดกลางคืนจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เล่อเว่ยแอบเข้าไปดูมาแล้ว ตลาดกลางคืนฝั่งตะวันตก

ของเมืองฉางผิงยังคงเปิดในตลาดเจิ้นซี ส่วนที่แตกต่างจากตลาดเช้าคือไม่มีแผงขายผัก แต่ยังมีแผงขายอาหารมากมาย รวมถึงร้านขายของชำ แผงหนังสือ และแผงขายเสื้อผ้า

ส่วนเรื่องกำหนดพื้นที่ตั้งแผงหรือใครมาก่อนได้ก่อนนั้น ค่อยให้เล่อตงไปถามดู

เล่อตงพยักหน้า “เข้าใจแล้ว”

เล่อเว่ยนับเงินออกมาห้าร้อยหยวนแล้วห่อผ้าแยกเอาไว้ เงินนี้จะใช้เป็นต้นทุนในการซื้อเสื้อผ้าครั้งแรก เธอคิดว่าห้าร้อยหยวนก็น่าจะพอ จากนั้นเธอก็มอบส่วนที่เหลือให้กับจีเฟิ่ง “พรุ่งนี้แม่เอาเงินนี้ไปฝากธนาคารนะคะ เปิดบัญชีไว้เป็นชื่อแม่ได้เลย”

ไม่ว่าเธอจะทำเงินได้มากแค่ไหน แต่เล่อเว่ยเป็นเพียงเด็กสาวอายุสิบหก ไม่สามารถเปิดบัญชีที่ธนาคารได้ด้วยตัวเอง จึงต้องให้จีเฟิ่งเป็นคนจัดการ

จีเฟิ่งรับถุงผ้ามาด้วยสีหน้าเป็นกังวล เธอไม่เคยถือเงินมากมายขนาดนี้มาก่อน “ให้แม่ไปคนเดียวเหอะ ตงตงไปกับแม่หน่อยได้ไหม”

“ได้ครับ” เลอตงตอบตกลงอย่างว่าง่าย

ส่วนเรื่องการเดินทางไปกวางโจนั้น เลอเว่ยไม่รีบร้อนสรุปในคืนนี้ วัคซินฟຸ່ງนี้ค่อนข้างยาก

หลังจากต่งเซียงกับเลอตงกลับไปห้องของพวกเขาแล้ว จี้เฟิงยังคงวิตกกังวลอยู่ เธอวางเงินไว้ในลิ้นชักโต๊ะแต่ก็รู้สึกว่ามันไม่ปลอดภัย “วางทิ้งไว้แบบนี้ จะไม่เป็นไรหรอก”

“ไม่เป็นไรค่ะ” เลอเว่ยไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี “ใครจะเข้ามาในบ้านเราได้”

“แล้วถ้าเกิดไฟไหม้อีกล่ะ”

จี้เฟิงรู้สึกเซ็ดขยาดขึ้นมาหลังจากเหตุการณ์ในครั้งนั้น ตอนที่ไฟไหม้บ้านสกุลเล่อ พวกเธอไม่ได้มีของมีค่าอื่นใดในบ้านหลังนั้น นอกจากตัวบ้านที่ถูกเผาจนวอดวาย แต่ตอนนี้ไม่เหมือนกัน เพราะบ้านหลังนี้มีเงินมากกว่าหนึ่งพันหยวนเก็บเอาไว้!

หลังไฟไหม้บ้านสกุลเล่อ เลอเว่ยกับเลอตงก็เพิ่มมาตรการป้องกันเอาไว้แล้ว บ้านเช่าเล็กๆ หลังนี้ได้รับการคุ้มครองจาก

นิ้วทองคำของเลอตง จากคำพูดของเขา นอกจากเตาไฟ กลางลานบ้านแล้ว บริเวณอื่นจะไม่สามารถติดไฟได้เลยแม้แต่ นิดเดียว

ตอนนั้น เลอตงไม่คิดว่าเผิงเจียงจะบ้าขนาดนั้น เขา จึงไม่ได้ใช้สิ่งนี้ คราวนี้เขาเลยไม่กล้าประมาท และใช้ทุกอย่าง ที่เขาทำได้ บอกเลยว่าบริเวณบ้านเช่าเล็กๆ หลังนี้จะไม่ได้ รับผลกระทบแม้แต่การปะทุของภูเขาไฟ

ถึงแม้ว่าจะไม่เคยมีภูเขาไฟระเบิดในระยะสี่ร้อยกิโลเมตร รอบเมืองฉางผิงก็ตาม

แต่เลอเว่ยบอกเรื่องเหล่านี้กับจีเฟิงไม่ได้ ทำได้เพียง ปลอบใจเธอ “เราไม่ได้มีศัตรูที่ไหนในฉางผิง แล้วก็มีแค่เตาไฟ ในลานบ้านเท่านั้นที่ก่อไฟได้ แม่อย่างกังวลไปเลยล่ะ”

แต่จีเฟิงยังคงไม่สบายใจ เธอหยิบเงินออกมาวางไว้ ใต้หมอน เพื่อว่าเกิดอะไรขึ้น จะได้คว้ามันแล้ววิ่งหนีไปได้

เธอไม่ได้เป็นคนขี้ก แต่นี้เป็นน้ำพักน้ำแรงที่เลอเว่ย กับเลอตงหามาได้อย่างยากลำบาก หากมีอะไรเกิดขึ้นจริงๆ เธอคงจะรู้สึกเสียใจแทนลูกของเธอเป็นแน่!

เช้าวันถัดมา ตอนที่เล่อเวยกำลังง่วงนอนอยู่นั้น เธอก็รู้สึก
ว่าจีเฟิงลุกขึ้นและยืดตุงแข็งๆ ไวไ้หอมของเธอ

จีเฟิงทำอาหารเช้าเสร็จแล้วตอนที่เธอตื่นขึ้นมาและ
แต่งตัว “แม่เห็นตุงตงนอนน้อยมาหลายวัน เลยไม่ได้ไปปลุก”

ขณะที่ถือขามโจ๊กไว้ในมือ เล่อเวยก็นั่งไปมองที่หน้าต่าง
ห้องของเล่อตง และเห็นเขากำลังนอนหลับสนิท

ปกติเล่อตงพูดเสมอว่าไม่เป็นไร ปล่อยให้เป็นหน้าที่
ของเขา ไม่ใช่งานหนักอะไร

แต่ในความเป็นจริงแล้วงานนั้นหนักมาก

หลังจากกินโจ๊กเสร็จ เล่อเวยก็นั่งออกไปเดินเล่น โดย
คิดว่าถึงแม้หิ้วไถฉางจะตื่นตอนหกโมงเช้า แต่กว่าเขาจะมาถึง
เมืองฉางผิงก็คงจะสิบโมงกว่าๆ ส่วนตอนนี้ยังไม่เจ็ดโมงดี
คงไม่มีอะไรให้ต้องกังวล

แต่ใครจะคิดว่าหลังกลับมาจากเดินเล่น เธอจะเห็น
รถออฟโร้ดจอดอยู่ที่หน้าประตูแล้ว

บทที่ 109 มีเรื่อง
ให้ประหลาดใจรออยู่ที่เรื่อง

เพิ่งจะเจ็ดโมงเท่านั้น!

นี่หลัวไถเจิงออกมาตั้งแต่ตีสามเลยหรอ

ด้วยความประหลาดใจ เล่อเว่ยเลยเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น
เมื่อเข้าไปในลานบ้าน เธอก็เห็นหลัวไถเจิงกำลังกินโจ๊กอยู่

เธอเอ่ยปากถามอย่างอดไม่ได้ “คุณขับมาที่นี่ตั้งแต่
เช้ามีดเลยหรอคะ”

“เปล่า” หลัวไถเจิงส่ายหน้าพร้อมกับรอยยิ้ม “ฉันมา
นางผิงตั้งแต่เมื่อคืน นอนที่โรงแรมในตัวเมือง แล้วค่อยมาหา
เธอตอนเช้า”

อย่างนี้ค่อยมีเหตุผลหน่อย จังหวะนั้นเองเล่อเว่ย
ก็สังเกตเห็นว่าผมของหลัวไถเจิงยังเปียกอยู่เล็กน้อย สงสัยว่า
เขาคงจะเพิ่งอาบน้ำมา

บ้านที่เล่อเวยเช่าไม่มีห้องอาบน้ำ มีเพียงสุขาห้องเดียว
แยกออกจากตัวเรือนที่ต้องใช้ร่วมกันทุกคน

ในทุกวัน เธอทำได้แค่ต้มน้ำอุ่นมาเช็ดตัวอย่างพิถีพิถัน
ในห้อง จากนั้นก็ค่อยสระผม

และไปที่โรงอาบน้ำในเมืองทุก ๆ สามวัน

ถึงแม้การเช็ดตัวจะทำความสะอาดได้เช่นกัน แต่เล่อเวย
ยังคิดถึงการได้อาบน้ำทุกวันอยู่

น่าเสียดายที่เธอไม่ได้เช่าอาคาร เพราะแถวนี้แทบจะ
ไม่มีห้องน้ำสาธารณะให้บริการเลย

“ความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ของคุณนี้เยี่ยมจริง ๆ”
เล่อเวยบอกด้วยรอยยิ้ม “หนังสืออยู่ไหนคะ”

“ในรถ” หลิวไทเจิ้งกินโจ๊กหมดในสองคำ “โจ๊กของคุณน่า
อร่อยมาก เครื่องเคียงก็ดีมากเลยด้วย”

“เครื่องเคียงพวกนั้น ตงตงเป็นคนตองเอง”

“ฝีมือเขาดีจริง ๆ แม้แต่พ่อครัวในร้านอาหารก็สู้ไม่ได้”

จีเพ็งยิ้มแล้วพูดว่า “ชมกันเกินไปแล้วจ๊ะ”

เล่อเว่ยคิดว่าหลิวไถเจิงพูดถูก ทักษะการทำอาหารของเล่อตงมีความเป็นมืออาชีพมาก รวากับว่าเขาเคยเป็นพ่อครัวมาก่อน เพราะนิสัยหลายๆ อย่างคล้ายกับคนที่เคยทำงานในครัว

ขณะที่เธอกำลังคิดเพลินๆ อยู่ นั่น หลิวไถเจิงก็กินอาหารเข้าเสร็จ เขาเช็ดปาก ล้างมืออย่างสบายอารมณ์ จากนั้นก็เดินไปที่รถแล้วหยิบหนังสือออกมา

“ขอฉันดูก่อนนะคะ” เล่อเว่ยเข้าไปในห้อง ซื้ไปที่เก้าอี้ซึ่งเตรียมไว้ให้หลิวไถเจิง “เชิญนั่งคะ”

หลังบอก เธอก็หยิบแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษของระดับชั้นมัธยมต้นปีที่หนึ่งออกมาจากลิ้นชักแล้วยื่นให้เขา “คุณลองทำข้อสอบนี้ดูก่อนนะคะ ฉันอยากรู้ระดับของคุณ”

เธอพลิกดูหนังสือเรียนของเขาแบบคร่าวๆ ครั้งที่แล้วแม้เธอจะรู้สึกว่หลิวไถเจิงไม่เชื่อคำพูดของเธอ แต่เขาก็ไม่ได้พูดอะไรให้เสียน้ำใจ แถมยังตั้งใจเอาหนังสือเรียนของระดับชั้นมัธยมปลายมาด้วย

ตอนนี้อีกฝ่ายกำลังตั้งใจทำข้อสอบให้เสร็จโดยไม่บ่นว่า
บททดสอบของระดับชั้นมัธยมต้นปีที่หนึ่งนั้นไม่จำเป็นจะต้องทำ
หลั้วไถเถิงใช้ดินสอทำข้อสอบอย่างจริงจัง

ห้องเงียบไปชั่วขณะ

เล่อเว่ยอ่านหนังสือเรียนภาษาอังกฤษของระดับชั้น
มัธยมปลายอย่างตั้งใจ ระดับไวยากรณ์มีมากกว่าของมัธยมต้น
แต่โดยรวมแล้วไม่ยากหรือเกินขอบเขตภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน
ทั่วไปที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

ในทางตรงกันข้าม มันไม่ง่ายเลยสำหรับหลั้วไถเถิง
เดิมที่เขาคิดว่าคำถามของระดับชั้นมัธยมต้นไม่น่าจะยากอะไร
แต่เมื่อได้ลองทำ ก็ยังมีหลายข้อที่เขาตอบไม่ได้

นี่แค่ภาษาอังกฤษของระดับชั้นมัธยมต้นปีที่หนึ่งเท่านั้น!

เมื่อทำเสร็จ เหงื่อบางๆ ก็ผุดขึ้นบนหน้าผากของเขา
แต่เจ้าตัวไม่สนใจที่จะเช็ดออก หลั้วไถเถิงแค่อยากระบาย
ลมหายใจออกมาด้วยความโล่งอก “โชคดีที่ฉันรอบคอบ เอา
หนังสือแบบฝึกหัดของ ม. สอง กับ ม. สาม มาด้วย แต่ฉัน
รีบซื้อไปหน่อย เลยได้มาแค่นี้ก็แล้ว”

ตอนที่เล่อเว่ยบอกว่าเธอเก่งภาษาอังกฤษนั้น หลิวไทเจิงรู้สึกได้ว่าหนังสือแบบฝึกหัดของระดับชั้นมัธยมต้นปีที่หนึ่งคงไม่เพียงพอ

เล่อเว่ยปิดหนังสือเรียน หยิบข้อสอบมาตรวจอย่างละเอียด “พื้นฐานคำศัพท์ของคุณดีเลยนะคะ เห็นได้ชัดว่าคุณเรียนหนักมาก แต่ไวยากรณ์ยังอ่อนอยู่เล็กน้อย และการผันรูปกริยายังทำได้ไม่ค่อยดี ดูเหมือนว่าตรงนี้น่าจะเป็นจุดอ่อนของคุณ”

เธอคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วหยิบสมุดโน้ตเกี่ยวกับไวยากรณ์และการผันรูปกริยาที่จดเอาไว้ออกมาจากลิ้นชัก ในเล่มนั้นรวบรวมเนื้อหาส่วนที่เธอคิดว่าสำคัญเอาไว้ “คุณเอาเล่มนี้ไปลองทบทวนดูนะคะ ข้างในนี่เป็นการผันรูปกริยากับไวยากรณ์ที่ควรรู้ทั้งหมดของ ม. ต้น”

หลิวไทเจิงมองดูลายมือที่ประณีตเรียบร้อยบนสมุดเล่มนั้นแล้วอดแปลกใจไม่ได้ เลยถามออกไปว่า “เธอเขียนเล่มนี้เองนั่นหรือ”

บทที่ 110 นักเรียนหัวกะทิ

เล่อเว่ยหยักหน้า “ใช่ค่ะ ฉันเขียนเอง ยิ่งไงก็ตาม คุณควรจดโน้ตสรุปของตัวเองเอาไว้ จะช่วยให้จำได้ง่ายขึ้น แล้วยังต้องเขียนรวบรวมข้อที่ทำผิดเอาไว้ด้วย”

“ข้อที่ทำผิดเหรอ”

“เป็นการคัดลอกส่วนที่คุณทำผิดแยกออกมาหลังทำข้อสอบค่ะ เพื่อใช้ทบทวนความจำ ส่วนข้อไหนที่คุณทำถูกและเข้าใจหลักของมันแล้ว ก็ไม่จำเป็นจะต้องอ่านซ้ำ เพราะในเวลาที่ยากัด การเน้นจุดที่เรายังด้อยอยู่สำคัญกว่า”

หลิวไท่เฉิงเข้าใจอย่างกระจ่าง “อย่างนี้เอง!”

“แม้ว่าการทะเลาะทำแบบฝึกหัดจะเป็นสิ่งจำเป็น แต่การสอบเข้ามหาวิทยาลัยต้องใช้หลายวิชา การจัดสรรเวลาให้เหมาะสมและเอาชนะจุดอ่อนของตัวเองได้จึงสำคัญกว่า” ชาติที่แล้วเล่อเว่ยตั้งใจสอบเข้ามหาวิทยาลัยก่อนที่จะมีลูกสาว เธอเตรียมกลยุทธ์และบทสรุปไว้มากมาย และในตอนนี้อะไร

ก็จำมันได้ทั้งหมด ไม่ลืมอะไรเลย จึงตัดสินใจว่าจะสอนทุกอย่าง
ให้กับหลิวไทเจิง

หลิวไทเจิงรีบจดเอาไว้ แต่ก็ยังอดสงสัยไม่ได้

ตามความเข้าใจของเขา เล่อเว่ยเรียนจบแค่ชั้นประถม
ไม่ใช่เหรอ

ทำไมถึงมีความรู้มากมายขนาดนี้

เธอเรียนรู้มาจากที่ไหน ผ่านการซักถามอย่างนั้นเหรอ...
แต่ใครล่ะที่เล่อเว่ยจะถามได้

หรือจะเป็นจีเฟิง

จีเฟิงเป็นคนมีการศึกษา หลิวไทเจิงเคยได้ยินเรื่องนี้
ตอนที่คุยกับคนบ้านสกุลกู่ย เดิมทีเธอเป็นหญิงสาวจาก
ครอบครัวที่ร่ำรวย และได้รับการศึกษาอย่างจริงจัง แต่ตอนที่
เธอแต่งงานกับเล่อฟางผิง มหาวิทยาลัยแห่งชาติยังไม่ได้
กลับมาเปิดให้เข้าสอบ ในเวลานั้นการศึกษาอย่างเป็นทางการ
ส่วนใหญ่จึงหมายถึงการเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชน หรือจบ
ระดับชั้นมัธยมต้นเท่านั้น

หรือว่า...

เป็นไปได้ไหมที่เล่อเวยเจาะจงถามจากครูในเมือง
เพื่อเขาโดยเฉพาะ

หลิวไทเฉิงรู้ว่าการคิดแบบนี้เป็นการเข้าข้างตัวเองมาก
เกินไป แต่เขาก็คิดหาเหตุผลอื่นไม่ได้จริงๆ

ไม่ ไม่สิ หลิวไทเฉิง หยุดหลงตัวเองได้แล้ว!

เนื้อหาที่เธอรวบรวมไว้ ใช้ในการสอบระดับชั้นมัธยม
เหมือนกัน เล่อเวยอาจจะขอคำแนะนำเพื่อการสอบเข้าของ
ตัวเองก็ได้ ไม่ใช่เพื่อนายสิ๊กหน้อย!

เล่อเวยมองคนตรงหน้าด้วยความสับสน เมื่อเห็นว่า
ใบหน้าที่ขาวผ่องและหล่อเหลาของเขาถูกย้อมให้กลายเป็น
สีแดงด้วยเหตุผลบางอย่าง

เกิดอะไรขึ้น หรือเขากำลังเกี่ยวข้องกับบทสรุปการผันกริยา
มันเข้าใจยากขนาดนั้นเลยหรือ

ตัวเล่อเวยเองก็เคยประสบปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ
ช่วงแรกๆ เหมือนกัน การเรียนภาษาแบบเริ่มนับจากศูนย์นั้น

คำศัพท์และไวยากรณ์ยังสามารถทำความเข้าใจได้ แต่การผันกริยาเป็นอุปสรรคสำคัญที่หลายคนไม่สามารถเอาชนะได้ และจบลงด้วยความล้มเหลว

หลังคิดเช่นนั้น เลอเวยกี้ให้กำลังใจหลิวไทเฉิงว่า “ตอนนี้ยังไม่เข้าใจก็ไม่ใช่ไรอะ คุณสามารถจำรูปแบบของคำศัพท์ทั่วไปที่หลากหลายก่อนได้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษชั้นมัธยมต้นกับมัธยมปลายยังไม่เยอะมากด้วย”

อย่างไรก็ตาม ในยุค 80 การเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่งเริ่มได้ไม่นาน ความยากไม่สามารถเทียบได้กับในอนาคต กล่าวได้ว่าภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมปลายในยุคนี้ เกือบจะอยู่ในระดับเดียวกับชั้นมัธยมต้นปีที่หนึ่งและสองในปี 2004 ถึง 2005

ดังนั้นหากจำหลักไวยากรณ์ไม่ได้จริงๆ ควรท่องจำรูปแบบต่างๆ ของคำที่ใช้ทั่วไปให้ชินใจจะดีกว่า

ท้ายที่สุดแล้ว หลิวไทเฉิงจำเป็นจะต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัย ซึ่งแตกต่างจากการทำธุรกิจและสื่อสารกับผู้คน

ในชาติก่อนของเธอที่ใช้ทางลัดไม่ได้ เธอจำเป็นจะต้องเรียน
อย่างหนักจนกว่าจะเข้าใจเนื้อหาทั้งหมด

แต่ในการสอบนั้น มีทางลัดอยู่เสมอ

ตอนนี้หลิวไทเจิงไม่สงสัยแล้วว่า ทำไมเลอเว่ยซึ่งเป็น
เด็กสาวจากชนบท เรียนจบแค่ชั้นประถม ถึงมีความรู้มากมาย

บางทีเธออาจจะเป็นนักเรียนหัวกะทิจึงได้!

มีคนที่เกิดมาพร้อมกับพรสวรรค์อยู่เสมอ และเมื่อได้รับ
โอกาส พวกเขาก็จะแสดงความสามารถออกมา!

ตอนนี้เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมก่อนหน้านี้เลอเว่ยถึง
กล้าพูดว่าเธอจะเรียนเนื้อหาในระดับชั้นมัธยมต้นทั้งหมด
ด้วยตัวเอง และสอบเข้าโรงเรียนมัธยมปลายในกวางโจวให้ได้
ภายในระยะเวลาครึ่งปี

เพราะเธอทำได้จริงๆ! ตอนนี้หลิวไทเจิงเชื่อมั่นหัวใจว่า
เธอทำได้!

เธอคงเป็นนักเรียนหัวกะทิโดยแท้!

เลื้อยมองหลัวไถเจิงด้วยความสับสนอีกครั้ง ใบหน้า
ของเขาหยุดแดง และมองเธอด้วยดวงตาเป็นประกาย

หรือเขาคิดอะไรออก คิดว่าการท่องจำน่าจะเหมาะกับ
เขามากกว่าทำความเข้าใจหรือเปล่า ถ้าใช่ เธอก็เข้าใจและ
จะปรับแผนการเรียนให้เหมาะสมกับเขา

ตอนนั้นเอง ก็มีคนเคาะประตูเบาๆ สองสามครั้ง เสียง
ของจีเฟิงดังมาจากข้างนอก “เว่ยเว่ย แม่เข้าไปได้ไหม”

อดีตสาวตอข้อเขี้ยวจรัสในฐานะเศรษฐินียุค 80 เล่ม 2

重生八零甜妻有点狂

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《重生八零甜妻有点狂》

Author © 林间雪 (Lin Jian Xue)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司 BEIJING HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8282-2

เผยแพร่ครั้งแรก กันยายน 2568

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)